

Bruksela, 17 grudnia 2020 r.
(OR. en)

14171/20

Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2020/0036(COD)

ENV 823
CLIMA 359
TELECOM 272
DIGIT 155
ENER 505
COMPET 646
RECH 534
MI 584

WYNIK PRAC

Od:	Sekretariat Generalny Rady
Do:	Delegacje
Nr poprz. dok.:	14004/20
Nr dok. Kom.:	6547/20; 10868/20
Dotyczy:	Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego ramy na potrzeby osiągnięcia neutralności klimatycznej i zmieniającego rozporządzenie (UE) 2018/1999 (Europejskie prawo o klimacie) – Podejście ogólne

W celach informacyjnych delegacje otrzymują w załączeniu tekst wyżej wymienionego wniosku w wersji stanowiącej podejście ogólne, które Rada (ds. Środowiska) wypracowała na posiedzeniu w dniu 17 grudnia 2020 r.

Zmiany w stosunku do poprzedniej wersji tekstu prezydencji (zawartej w dok. 14004/20) wynikające z dyskusji na forum Rady oznaczono wytluszczeniem i podkreśleniem (str. 10). Zmiany do wniosku Komisji wprowadzone w poprzednich wersjach oznaczono podkreśleniem, a tekst usunięty oznaczono symbolem [...].

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

**ustanawiające ramy osiągnięcia neutralności klimatycznej i zmieniające rozporządzenie
(UE) 2018/1999 (Europejskie prawo o klimacie)**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 192 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego¹,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów²,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

¹ Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

² Dz.U. L 324 z 1.10.2020, s. 58.

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W swoim komunikacie z dnia 11 grudnia 2019 r. zatytułowanym „Europejski Zielony Ład”³ Komisja przedstawiła nową strategię na rzecz wzrostu gospodarczego mającą na celu przekształcenie Unii w sprawiedliwe i prosperujące społeczeństwo żyjące w nowoczesnej, zasobooszczędnej i konkurencyjnej gospodarce, która w 2050 r. osiągnie zerowy poziom emisji gazów cieplarnianych netto i w ramach której wzrost gospodarczy będzie oddzielony od wykorzystania zasobów naturalnych. Celem strategii jest również ochrona, zachowanie i poprawa kapitału naturalnego UE oraz ochrona zdrowia i dobrostanu obywateli przed zagrożeniami i negatywnymi skutkami związanymi ze środowiskiem. Jednocześnie transformacja ta musi przebiegać w sprawiedliwy i sprzyjający włączeniu społecznemu sposób, tak by nikt nie był pozostawiony samemu sobie.
- (2) Sprawozdanie specjalne Międzyrządowego Zespołu ds. Zmian Klimatu (IPCC) na temat wpływu globalnego ocieplenia o 1,5 °C w porównaniu z poziomem sprzed epoki przemysłowej i związanych z nim globalnych scenariuszy emisji gazów cieplarnianych⁴ stanowi solidną podstawę naukową do przeciwdziałania zmianom klimatu i wskazuje, że potrzebna jest intensyfikacja działań w dziedzinie klimatu. Potwierdza ono, że należy jak najszybciej ograniczyć emisje gazów cieplarnianych i że ocieplenie klimatu należy ograniczyć do 1,5 °C, w szczególności w celu zmniejszenia prawdopodobieństwa wystąpienia ekstremalnych zdarzeń pogodowych. Opracowane przez Międzyrządową Platformę Naukowo-Polityczną w sprawie Różnorodności Biologicznej i Funkcjonowania Ekosystemów (IPBES) w 2019 r. sprawozdanie z globalnej oceny⁵ wskazuje na to, że na całym świecie dochodzi do utraty różnorodności biologicznej, a zmiana klimatu jest trzecią w kolejności najważniejszą przyczyną tego zjawiska⁶.

³ Komunikat Komisji – Europejski Zielony Ład, COM(2019) 640 final z dnia 11 grudnia 2019 r.

⁴ IPCC, 2018: *Global Warming of 1.5°C. An IPCC Special Report on the impacts of global warming of 1.5°C above pre-industrial levels and related global greenhouse gas emission pathways, in the context of strengthening the global response to the threat of climate change, sustainable development, and efforts to eradicate poverty* [Masson-Delmotte, V., P. Zhai, H.-O. Pörtner, D. Roberts, J. Skea, P.R. Shukla, A. Pirani, W. Moufouma-Okia, C. Péan, R. Pidcock, S. Connors, J.B.R. Matthews, Y. Chen, X. Zhou, M.I. Gomis, E. Lonnoy, T. Maycock, M. Tignor, and T. Waterfield (eds.)].

⁵ IPBES 2019: *Global Assessment on Biodiversity and Ecosystem Services*.

⁶ Europejska Agencja Środowiska – „Europejskie środowisko – stan i prognozy na 2020 r.” (Luksemburg: Urząd Publikacji UE, 2019 r.).

- (3) Aby przyczynić się do transformacji gospodarczej i społecznej, zatrudnienia, wzrostu gospodarczego oraz osiągnięcia celów zrównoważonego rozwoju ustalonych przez Organizację Narodów Zjednoczonych oraz by w sprawiedliwy i racjonalny pod względem kosztów sposób zmierzać do osiągnięcia celu dotyczącego temperatury przewidzianego w porozumieniu paryskim z 2015 r. w sprawie zmiany klimatu, które zwięźczyło 21. Konferencję Stron Ramowej Konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie Zmian Klimatu („porozumienie paryskie”), pierwszorzędne znaczenie ma ustalenie długoterminowego celu.
- (4) W porozumieniu paryskim wyznaczono długoterminowy cel polegający na ograniczeniu wzrostu temperatury na świecie do poziomu znacznie niższego niż 2 °C powyżej poziomu sprzed epoki przemysłowej oraz podejmowaniu wysiłków mających na celu ograniczenie tego wzrostu do 1,5 °C powyżej poziomu sprzed epoki przemysłowej⁷ oraz podkreślono znaczenie przystosowania się do negatywnych skutków zmian klimatu⁸ oraz zapewnienia spójności przepływów finansowych ze ścieżką prowadzącą do niskiego poziomu emisji gazów cieplarnianych i rozwoju odpornego na zmiany klimatu⁹.
- (5) Działania w dziedzinie klimatu podejmowane przez Unię i państwa członkowskie mają na celu ochronę ludzi i naszej planety, dobrobytu, dostatku, zdrowia, systemów żywnościowych, integralności ekosystemów i różnorodności biologicznej przed zagrożeniem wynikającym ze zmiany klimatu, w kontekście Agendy na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030 i w ramach dążenia do realizacji celów porozumienia paryskiego, a także osiągnięcie jak największego dobrobytu z uwzględnieniem ograniczeń planety oraz zwiększenie odporności i zmniejszenie podatności społeczeństwa na skutki zmiany klimatu.
- (6) Osiągnięcie neutralności klimatycznej powinno wymagać wkładu ze strony wszystkich sektorów gospodarki [...], w których emisje lub usuwanie gazów cieplarnianych są uregulowane prawem Unii. [...]
- (6a) Z uwagi na istotny wpływ produkcji i zużycia energii na poziom emisji gazów cieplarnianych, niezbędne jest przejście na bezpieczne, zrównoważone, przystępne cenowo i chronione systemy energetyczne oparte na sprawnie działającym wewnętrznym rynku energii. Ważnymi czynnikami wspomagającymi realizację celu neutralności klimatycznej są również transformacja cyfrowa, innowacje technologiczne oraz badania naukowe i rozwój.

⁷ Art. 2 ust.1 lit. a) porozumienia paryskiego.

⁸ Art. 2 ust.1 lit. b) porozumienia paryskiego.

⁹ Art. 2 ust.1 lit. c) porozumienia paryskiego.

- (7) Unia realizuje ambitną politykę w obszarze działań w dziedzinie klimatu i ustanowiła ramy regulacyjne, by umożliwić osiągnięcie unijnego celu redukcji emisji gazów cieplarnianych do 2030 r. W skład prawodawstwa realizującego ten cel wchodzi między innymi dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2003/87/WE¹⁰, w której ustanawia się system handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych w Unii, rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/842¹¹, na podstawie którego wprowadzono krajowe cele w zakresie ograniczenia emisji gazów cieplarnianych do 2030 r., oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/841¹² zawierające wymóg, by państwa członkowskie osiągnęły równowagę między emisjami gazów cieplarnianych a ich pochłanianiem w wyniku działalności związanej z użytkowaniem gruntów, zmianą użytkowania gruntów i leśnictwem.
- (8) Poza tym w swoim komunikacie z dnia 28 listopada 2018 r. zatytułowanym „Czysta planeta dla wszystkich. Europejska długoterminowa wizja strategiczna dobrze prosperującej, nowoczesnej, konkurencyjnej i neutralnej dla klimatu gospodarki” Komisja przedstawiła wizję osiągnięcia zerowej emisji gazów cieplarnianych netto w Unii do 2050 r. w drodze sprawiedliwej społecznie i racjonalnej pod względem kosztów transformacji.

¹⁰ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2003/87/WE z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych w Unii oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. L 275 z dnia 25 października 2003, s. 32).

¹¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/842 z dnia 30 maja 2018 r. w sprawie wiążących rocznych redukcji emisji gazów cieplarnianych przez państwa członkowskie od 2021 r. do 2030 r. przyczyniających się do działań na rzecz klimatu w celu wywiązania się z zobowiązań wynikających z Porozumienia paryskiego oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 525/2013 (Dz.U. L 156 z 19.6.2018, s. 26).

¹² Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/841 z dnia 30 maja 2018 r. w sprawie włączenia emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych w wyniku działalności związanej z użytkowaniem gruntów, zmianą użytkowania gruntów i leśnictwem do ram polityki klimatyczno-energetycznej do roku 2030 i zmieniające rozporządzenie (UE) nr 525/2013 oraz decyzję nr 529/2013/UE (Dz.U. L 156 z 19.6.2018, s. 1).

- (9) Za pośrednictwem pakietu „Czysta energia dla wszystkich Europejczyków”¹³ Unia realizuje ambitny program dekarbonizacji, w szczególności poprzez budowanie silnej unii energetycznej w oparciu o cele na 2030 r. w zakresie efektywności energetycznej i wykorzystania energii ze źródeł odnawialnych określone w dyrektywach Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/27/UE¹⁴ i 2018/2001/UE¹⁵, oraz poprzez wzmocnienie odnośnego ustawodawstwa, w tym dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/31/UE¹⁶.
- (10) Unia jest światowym liderem transformacji w kierunku neutralności klimatycznej i zdecydowanie pragnie przyczynić się do wyznaczenia ambitniejszych celów w skali światowej oraz wzmocnienia globalnej reakcji na zmianę klimatu, wykorzystując do tego celu wszelkie narzędzia, jakimi dysponuje, w tym dyplomację klimatyczną.
- (10a) Unia powinna kontynuować swoje działania w dziedzinie klimatu i utrzymać wiodącą na świecie pozycję w tej dziedzinie po 2050 r., aby chronić ludzi i planetę przed zagrożeniami związanymi ze zmianą klimatu, dążąc do osiągnięcia celów dotyczących temperatury przewidzianych w porozumieniu paryskim i działając w oparciu o analizy naukowe IPCC.

¹³ COM(2016) 860 final z dnia 30 listopada 2016 r.

¹⁴ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/27/UE z dnia 25 października 2012 r. w sprawie efektywności energetycznej, zmiany dyrektyw 2009/125/WE i 2010/30/UE oraz uchylenia dyrektyw 2004/8/WE i 2006/32/WE (Dz.U. L 315 z 14.11.2012, s. 1).

¹⁵ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych (Dz.U. L 328 z 21.12.2018, s. 82).

¹⁶ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/31/UE z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie charakterystyki energetycznej budynków (Dz.U. L 153 z 18.6.2010, s. 13).

- (11) Parlament Europejski wezwał do niezbędnej transformacji społeczeństwa w społeczeństwo neutralne dla klimatu najpóźniej do 2050 r., tak by przemiana ta stała się przykładem europejskiego sukcesu¹⁷, i ogłosił, że na świecie panuje kryzys klimatyczny i środowiskowy¹⁸. W swoich konkluzjach z dnia 12 grudnia 2019 r.¹⁹ Rada Europejska zatwierdziła cel polegający na osiągnięciu przez Unię neutralności klimatycznej do 2050 r., zgodnie z celami porozumienia paryskiego, a jednocześnie uznała, że niezbędne jest wprowadzenie ram wspomagających, które przysłużą się wszystkim państwom członkowskim i obejmą odpowiednie instrumenty, zachęty, wsparcie i inwestycje w celu zapewnienia, by transformacja była racjonalna pod względem kosztów, przebiegała w sposób sprawiedliwy, a także społecznie zrównoważony i uczciwy, z uwzględnieniem różnych sytuacji wyjściowych poszczególnych krajów. Odnotowała również, że transformacja będzie wymagała znacznych inwestycji publicznych i prywatnych. [...] W dniu 6 marca 2020 r. UE przedłożyła swoją długoterminową strategię rozwoju niskoemisyjnego [...] do Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu, po jej przyjęciu przez Radę.
- (12) Unia powinna dążyć do osiągnięcia do 2050 r. równowagi w obrębie Unii między antropogenicznymi emisjami gazów cieplarnianych przez źródła w całej gospodarce a usuwaniem ich przez pochłaniacze. Pochłaniacze obejmują rozwiązania naturalne i technologiczne zgłoszone do UNFCCC w wykazach gazów cieplarnianych. [...] Rozwiązania oparte na technologiach wychwytywania i składowania dwutlenku węgla (CCS) oraz technologiach wychwytywania i utylizacji dwutlenku węgla (CCU) mogą odegrać rolę w dekarbonizacji, zwłaszcza w zakresie łagodzenia emisji procesowych w przemyśle, w przypadku państw członkowskich, które wybiorą takie technologie. Do osiągnięcia ogólnounijnego celu neutralności klimatycznej do 2050 r. powinny wspólnie dążyć wszystkie państwa członkowskie, a Parlament Europejski, Rada i Komisja powinny wprowadzić środki niezbędne do realizacji tego celu. Działania na poziomie Unii będą stanowić istotną część działań potrzebnych do osiągnięcia tego celu.

¹⁷ Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 stycznia 2020 r. w sprawie Europejskiego Zielonego Ładu (2019/2956(RSP)).

¹⁸ Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 28 listopada 2019 r. w sprawie alarmującej sytuacji klimatycznej i środowiskowej (2019/2930(RSP)).

¹⁹ Konkluzje przyjęte przez Radę Europejską na posiedzeniu w dniu 12 grudnia 2019 r., EUCO 29/19, CO EUR 31, CONCL 9.

- (12a) W swoich konkluzjach z 8 i 9 marca 2007 r. oraz z 23 i 24 października 2014 r. Rada Europejska zatwierdziła odpowiednio unijny cel redukcji emisji gazów cieplarnianych do roku 2020 i ramy polityki klimatyczno-energetycznej do roku 2030. Przepisy niniejszego rozporządzenia dotyczące określenia unijnego celu klimatycznego na rok 2040 [...] pozostają bez uszczerbku dla przewidzianej w Traktatach roli Rady Europejskiej dotyczącej określania ogólnego kierunku i priorytetów politycznych w zakresie rozwoju unijnej polityki klimatycznej.
- (13) [...] *(przeniesiony do nowego motywu 10a)*
- (14) Przystosowanie się do zmiany klimatu jest kluczowym elementem długoterminowej, światowej reakcji na tę zmianę. Dlatego państwa członkowskie i Unia powinny zwiększyć swoje zdolności przystosowawcze, wzmocnić odporność i zmniejszyć podatność na skutki zmiany klimatu zgodnie z art. 7 porozumienia paryskiego, jak również zmaksymalizować korzyści płynące z innych polityk i przepisów [...]. Państwa członkowskie powinny przyjąć kompleksowe krajowe strategie i plany w zakresie przystosowania się do zmiany klimatu. UE powinna dążyć do stworzenia korzystnego otoczenia regulacyjnego dla krajowych polityk i środków wdrażanych przez państwa członkowskie w celu przystosowania się do zmiany klimatu. Poprawa odporności na zmianę klimatu i zdolności przystosowania się do zmiany klimatu wymaga wspólnych wysiłków ze strony wszystkich sektorów gospodarki i społeczeństwa, a także spójnej i konsekwentnej polityki we wszystkich właściwych europejskich aktach prawnych i strategiach politycznych.
- (14a) Ekosystemy, ludzie i gospodarki we wszystkich regionach UE będą narażone na poważne skutki zmiany klimatu, takie jak ekstremalne upały, powodzie, susze, niedobory wody, podnoszenie się poziomu mórz i oceanów, topnienie lodowców, pożary lasów, wiatrołomy i straty w rolnictwie. Ostatnie zdarzenia ekstremalne spowodowały już istotne skutki dla ekosystemów, wpływając na sekwestrację dwutlenku węgla oraz zdolności lasów i gruntów rolnych do magazynowania go. Zwiększenie zdolności przystosowawczych i odporności przyczynia się do zminimalizowania skutków zmiany klimatu oraz do stawiania czoła nieuniknionym skutkom w sposób zrównoważony pod względem społecznym. Wczesne przygotowanie się do tego rodzaju skutków jest opłacalne i może przynieść znaczne korzyści dla ekosystemów, zdrowia i gospodarki. [...] Szczególnie rozwiązania oparte na zasobach przyrody mogą przynieść korzyści w zakresie łagodzenia zmiany klimatu, przystosowania się do niej i w zakresie ochrony różnorodności biologicznej.

- (15) Przy wprowadzaniu na poziomie Unii i na poziomie krajowym środków odpowiednich do osiągnięcia celu neutralności klimatycznej państwa członkowskie oraz Parlament Europejski, Rada i Komisja powinny uwzględnić: wkład transformacji, która wiodzie do neutralności klimatycznej, w dobrostan obywateli, dobrobyt społeczeństwa i konkurencyjność gospodarki; bezpieczeństwo energetyczne i żywnościowe oraz przystępność cenową energii i żywności; sprawiedliwość i solidarność pomiędzy państwami członkowskimi i wewnątrz nich, poprzez uwzględnienie ich możliwości ekonomicznych, okoliczności krajowych, na przykład szczególnej sytuacji wysp, oraz potrzeby stopniowej konwergencji; potrzebę zapewnienia, by transformacja była sprawiedliwa i uczciwa społecznie; najlepszą dostępną wiedzę naukową, zwłaszcza ustalenia zgłoszone przez IPCC; potrzebę uwzględnienia ryzyka związanego ze zmianą klimatu w decyzjach dotyczących inwestycji i planowania; opłacalność i neutralność technologiczną w dążeniu do redukcji emisji gazów cieplarnianych i usuwania tych gazów oraz zwiększenia odporności; dalsze zwiększanie, wraz z upływem czasu, integralności środowiskowej i poziomu ambicji.
- (16) Transformacja w kierunku neutralności klimatycznej wymaga zmian w całym spektrum polityki oraz wspólnego działania we wszystkich sektorach gospodarki i ze strony wszystkich grup społeczeństwa, o czym mówi komunikat Komisji „Europejski Zielony Ład”. W swoich konkluzjach z dnia 12 grudnia 2019 r. Rada stwierdziła, że wszelkie odpowiednie przepisy i polityki UE muszą być spójne z realizacją celu w postaci neutralności klimatycznej i muszą się do tej realizacji przyczyniać przy poszanowaniu równych warunków konkurencji, i zwróciła się do Komisji o zbadanie, czy wymaga to dostosowania istniejących przepisów.

- (17) Zgodnie z zapowiedzią zawartą w komunikacie „Europejski Zielony Ład” Komisja w swoim komunikacie „Ambitniejszy cel klimatyczny Europy do 2030 r. – Inwestowanie w przyszłość neutralną dla klimatu z korzyścią dla obywateli”²⁰ oceniła unijny cel redukcji emisji gazów cieplarnianych do 2030 r. na podstawie kompleksowej oceny skutków i z uwzględnieniem analizy zintegrowanych krajowych planów w dziedzinie energii i klimatu przedłożonych Komisji na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1999²¹. W świetle celu osiągnięcia neutralności klimatycznej do 2050 r. należy ograniczyć emisje gazów cieplarnianych do 2030 r. i zwiększyć pochłanianie, tak aby emisje gazów cieplarnianych netto, tj. emisje po odliczeniu pochłaniania, zostały zmniejszone w całej gospodarce i na poziomie Unii o co najmniej 55 % do 2030 r. w porównaniu z poziomami z 1990 r. Rada Europejska zatwierdziła ten cel w swoich konkluzjach z 10–11 grudnia 2020 r. **Zapewniła również wytyczne dotyczące jego wdrażania.** Ten nowy cel Unii na rok 2030 w dziedzinie klimatu jest kolejnym celem zgodnym z art. 2 pkt 11 rozporządzenia (UE) 2018/1999, a zatem zastępuje ogólnounijny cel w zakresie emisji gazów cieplarnianych na 2030 r. określony w tym punkcie. Poza tym Komisja powinna do 30 czerwca 2021 r. ocenić, w jaki sposób należałoby zmienić stosowne unijne akty prawne wdrażające cel na rok 2030 w dziedzinie klimatu, aby osiągnąć taką redukcję emisji.

²⁰ COM (2020) 562.

²¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1999 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie zarządzania unią energetyczną i działaniami w dziedzinie klimatu, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 663/2009 i (WE) nr 715/2009, dyrektyw Parlamentu Europejskiego i Rady 94/22/WE, 98/70/WE, 2009/31/WE, 2009/73/WE, 2010/31/UE, 2012/27/UE i 2013/30/UE, dyrektyw Rady 2009/119/WE i (UE) 2015/652 oraz uchylecia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013 (Dz.U. L 328 z 21.12.2018, s. 1).

(18) Aby Unia i państwa członkowskie pozostały na właściwej drodze do osiągnięcia celu neutralności klimatycznej i postępu w zakresie przystosowania się do zmiany klimatu, Komisja powinna regularnie oceniać dokonane postępy w oparciu o informacje określone w art. 7, w tym informacje przedkładane i zgłaszane zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2018/1999. Aby umożliwić terminowe przygotowanie globalnego przeglądu, o którym mowa w art. 14 porozumienia paryskiego, wyniki takiej oceny powinny być publikowane do dnia 30 września, co pięć lat, począwszy od roku 2023. Oznacza to, że sprawozdania przygotowywane na mocy art. 35 i art. 29 ust. 5 wspomnianego rozporządzenia oraz, w stosownych latach, powiązane sprawozdania na mocy art. 29 ust. 1 i art. 32 powinny być przedkładane Parlamentowi Europejskiemu i Radzie równocześnie z wynikami tej oceny. Jeżeli zbiorowe postępy poczynione przez państwa członkowskie w dążeniu do osiągnięcia celu neutralności klimatycznej lub w zakresie przystosowania się do zmiany klimatu będą niewystarczające lub jeżeli unijne środki będą niespójne z celem neutralności klimatycznej lub nieadekwatne pod względem zwiększania zdolności przystosowawczych, wzmocnienia odporności lub zmniejszania podatności na skutki zmiany klimatu, Komisja powinna wprowadzić niezbędne środki zgodnie z Traktatami. Komisja powinna również regularnie oceniać odpowiednie środki krajowe i wydawać zalecenia, jeżeli stwierdzi, że środki zastosowane przez państwo członkowskie są niespójne z celem neutralności klimatycznej lub nieadekwatne pod względem zwiększania zdolności przystosowawczych, wzmocnienia odporności lub zmniejszania podatności na skutki zmiany klimatu.

- (19) Komisja powinna zapewnić solidną i obiektywną ocenę w oparciu o najnowsze dane naukowe, techniczne i społeczno-gospodarcze, uwzględniającą szeroki zakres niezależnej wiedzy specjalistycznej, oraz powinna oprzeć tę ocenę na odpowiednich informacjach, w tym na informacjach przedłożonych i zgłoszonych przez państwa członkowskie, sprawozdaniach Europejskiej Agencji Środowiska, najlepszej dostępnej wiedzy naukowej, w tym sprawozdaniach IPCC, a także na danych z obserwacji Ziemi dostarczanych w ramach unijnego programu obserwacji i monitorowania Ziemi (Copernicus). Komisja powinna ponadto oprzeć swoją ocenę na orientacyjnej, liniowej trajektorii łączącej unijne cele klimatyczne na rok 2030 i rok 2040, gdy zostaną one przyjęte, z unijnym celem neutralności klimatycznej i służącej jako orientacyjne narzędzie wykorzystywane do szacowania i oceny zbiorowych postępów na drodze do osiągnięcia unijnego celu neutralności klimatycznej. Orientacyjna, liniowa trajektoria nie przesądza o treści jakichkolwiek decyzji służących wyznaczeniu unijnego celu klimatycznego na rok 2040. Z uwagi na to, że Komisja zobowiązała się sprawdzić, w jaki sposób sektor publiczny może wykorzystać unijną systematykę dotyczącą zrównoważonego rozwoju w kontekście Europejskiego Zielonego Ładu, powinno to obejmować informacje o zrównoważonych środowiskowo inwestycjach Unii i państw członkowskich spójnych z rozporządzeniem (UE) 2020/852 [rozporządzenie w sprawie systematyki]²², kiedy takie informacje staną się dostępne. Komisja powinna w miarę możliwości korzystać z europejskich danych i statystyk oraz dążyć do eksperckiego nadzoru. Europejska Agencja Środowiska powinna wspomagać Komisję, w stosownych przypadkach i zgodnie ze swoim rocznym programem pracy.
- (20) Ponieważ w stymulowaniu transformacji w kierunku neutralności klimatycznej znaczącą rolę do odegrania mają obywatele i społeczności, należy ułatwiać silne zaangażowanie obywatelskie i społeczne. Komisja powinna zatem współpracować ze wszystkimi grupami społeczeństwa, aby umożliwić im podejmowanie działań na rzecz neutralności klimatycznej i budowania odpornego na zmianę klimatu społeczeństwa, oraz wzmocnić ich pozycję, w tym poprzez wprowadzenie Europejskiego Paktu na rzecz Klimatu.

²² Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/852 z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie ustanowienia ram ułatwiających zrównoważone inwestycje, zmieniające rozporządzenie (UE) 2019/2088 (Dz.U. L 198 z 22.6.2020, s. 13).

- (21) Aby zapewnić przewidywalność i pewność wszystkim podmiotom gospodarczym, w tym firmom, pracownikom, inwestorom i konsumentom, i zapewnić stopniową redukcję emisji gazów cieplarnianych wraz z upływem czasu oraz nieodwracalność przejścia na neutralność klimatyczną, Komisja powinna, w razie potrzeby, zaproponować unijny pośredni cel klimatyczny na rok 2040, najpóźniej w ciągu sześciu miesięcy od pierwszego globalnego przeglądu przeprowadzonego w ramach porozumienia paryskiego. Komisja może przedkładać wnioski dotyczące zmiany celu pośredniego, [...] z uwzględnieniem ustaleń płynących z ocen, o których mowa w art. 5 i 6, a także wyników globalnego przeglądu i rozwoju sytuacji międzynarodowej, w tym w zakresie wspólnych ram czasowych dla ustalonych na poziomie krajowym wkładów.
- (22) Zgodnie ze zobowiązaniem Komisji do stosowania zasad lepszego stanowienia prawa należy dążyć do tego, by instrumenty Unii w odniesieniu do redukcji emisji gazów cieplarnianych były spójne. System służący do pomiaru postępów na drodze do osiągnięcia celu neutralności klimatycznej, jak również spójności środków wprowadzanych z myślą o jego realizacji, powinien być oparty na ramach zarządzania określonych w rozporządzeniu (UE) 2018/1999 i spójny z tymi ramami, a także uwzględniać wszystkie pięć wymiarów unii energetycznej. W szczególności system regularnej sprawozdawczości oraz podział na etapy procesu oceny i działań podejmowanych przez Komisję na podstawie sprawozdawczości powinny zostać dostosowane do określonych w rozporządzeniu (UE) 2018/1999 wymogów przedkładania przez państwa członkowskie informacji i sprawozdań. Należy zatem zmienić rozporządzenie (UE) 2018/1999, aby włączyć cel neutralności klimatycznej do odpowiednich przepisów.
- (23) Ponieważ zmiana klimatu jest z definicji wyzwaniem transgranicznym, potrzebne są skoordynowane działania na poziomie Unii, aby skutecznie uzupełniać i wzmacniać polityki krajowe. Ponieważ cele niniejszego rozporządzenia, mianowicie osiągnięcie neutralności klimatycznej w Unii do 2050 r., nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający jedynie przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na ich rozmiary i skutki możliwe jest ich lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Przedmiot i zakres stosowania

Niniejszym rozporządzeniem ustanawia się ramy nieodwracalnego i stopniowego ograniczania antropogenicznych emisji gazów cieplarnianych przez źródła oraz ich zwiększonego usuwania przez pochłaniacze [...] w Unii.

W niniejszym rozporządzeniu określa się wiążący cel polegający na osiągnięciu neutralności klimatycznej w Unii do 2050 r., w dążeniu do osiągnięcia długoterminowego celu dotyczącego temperatury określonego w art. 2 porozumienia paryskiego, i ustanawia się ramy służące osiągnięciu postępów w realizacji globalnego celu w zakresie przystosowania się do zmiany klimatu ustanowionego w art. 7 porozumienia paryskiego. Ustanawia się w nim również wiążący cel UE zakładający ograniczenie w UE emisji netto gazów cieplarnianych do roku 2030.

Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do antropogenicznych emisji gazów cieplarnianych wymienionych w części 2 załącznika V do rozporządzenia (UE) 2018/1999 przez źródła oraz ich usuwania przez pochłaniacze [...].

Artykuł 2

Cel neutralności klimatycznej

1. Emisje i usuwanie gazów cieplarnianych w całej Unii, uregulowane przez prawo Unii, należy zrównoważyć najpóźniej do 2050 r., tym samym zmniejszając emisje netto do poziomu zerowego w tym terminie.
2. Właściwe instytucje Unii i państwa członkowskie wprowadzają odpowiednio na poziomie unijnym i krajowym środki niezbędne, by umożliwić wspólne osiągnięcie celu neutralności klimatycznej określonego w ust. 1, uwzględniając znaczenie, jakie w dążeniu do osiągnięcia tego celu ma propagowanie zarówno sprawiedliwości i solidarności między państwami członkowskimi, jak i opłacalności ekonomicznej [...].
3. [...]
4. [...]

Artykuł 3

Pośrednie cele klimatyczne

1. Aby osiągnąć cel neutralności klimatycznej określony w art. 2 ust. 1, wiążącym celem Unii w zakresie klimatu na 2030 r. jest ograniczenie w UE emisji netto gazów cieplarnianych (emisje po odliczeniu pochłaniania) do roku 2030 o co najmniej 55 % w porównaniu z poziomami z 1990 r.
 2. Do dnia 30 czerwca 2021 r. Komisja dokona przeglądu stosownych unijnych aktów prawnych, aby umożliwić osiągnięcie celu określonego w ust. 1 niniejszego artykułu oraz celu neutralności klimatycznej określonego w art. 2 ust. 1, oraz rozważy wprowadzenie niezbędnych środków, w tym przyjęcie wniosków ustawodawczych, zgodnie z Traktatami.
W ramach tego i przyszłych przeglądów Komisja oceni w szczególności dostępność – na mocy prawa Unii – odpowiednich instrumentów i zachęt służących mobilizowaniu potrzebnych inwestycji i w razie potrzeby zaproponuje stosowne środki.
- 2a. Z myślą o osiągnięciu celu neutralności klimatycznej określonego w art. 2 ust. 1 ustanowiony zostanie ogólnounijny cel klimatyczny na rok 2040. W tym celu najpóźniej w terminie sześciu miesięcy po pierwszym globalnym przeglądzie, o którym mowa w art. 14 porozumienia paryskiego, Komisja przedstawi odpowiedni wniosek w sprawie zmiany niniejszego rozporządzenia w celu uwzględnienia unijnego celu klimatycznego na rok 2040, biorąc pod uwagę wyniki ocen, o których mowa w art. 5 i 6, oraz wyniki globalnego przeglądu.

3. Proponując zgodnie z ust. 2a unijny cel klimatyczny na rok 2040, Komisja bierze pod uwagę:
- a) opłacalność i efektywność gospodarczą;
 - b) konkurencyjność unijnej gospodarki;
 - c) najlepszą dostępną technologię;
 - d) efektywność energetyczną, przystępność cenową energii i bezpieczeństwo dostaw;
 - e) uczciwość i solidarność pomiędzy państwami członkowskimi i wewnątrz nich;
 - f) potrzebę zapewnienia skuteczności środowiskowej i rozwoju w czasie;
 - g) potrzeby i możliwości inwestycyjne;
 - h) potrzebę zapewnienia, by transformacja była sprawiedliwa i uczciwa społecznie;
 - i) zmiany sytuacji międzynarodowej i działania podejmowane na rzecz realizacji długoterminowych celów porozumienia paryskiego i ostatecznego celu Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu;
 - j) najlepsze dostępne i najnowsze dowody naukowe, w tym najnowsze sprawozdania IPCC.
5. W terminie sześciu miesięcy po drugim globalnym przeglądzie Komisja może zaproponować zmianę unijnego celu klimatycznego na rok 2040 zgodnie z art. 9a niniejszego rozporządzenia [...].
6. Przepisy niniejszego artykułu poddaje się przeglądowi w świetle rozwoju sytuacji międzynarodowej i działań podjętych w celu osiągnięcia długoterminowych celów porozumienia paryskiego, w tym w odniesieniu do wyników międzynarodowych dyskusji na temat wspólnych ram czasowych dotyczących wkładów ustalonych na poziomie krajowym.

Artykuł 4

Przystosowanie się do zmiany klimatu

1. Odpowiednie instytucje Unii i państwa członkowskie zapewniają ciągle postępy w zwiększaniu zdolności przystosowawczych, wzmacnianiu odporności i zmniejszaniu podatności na skutki zmiany klimatu zgodnie z art. 7 porozumienia paryskiego.
- 1a. Odpowiednie instytucje Unii i państwa członkowskie zapewniają również, by stosowane w Unii i w państwach członkowskich strategie polityczne dotyczące przystosowania się do zmiany klimatu wzajemnie się wspierały, dostarczały dodatkowych korzyści politykom sektorowym i działały na rzecz lepszego zintegrowania kwestii przystosowania się do zmiany klimatu we wszystkich obszarach polityki.
2. Państwa członkowskie opracowują i wdrażają strategie i plany przystosowawcze [...], w oparciu o rzetelne scenariusze odniesienia dotyczące klimatu i podatności oraz oceny postępów.

Artykuł 5

Ocena postępów Unii i unijnych środków

1. Do dnia 30 września 2023 r. i od tej daty co pięć lat Komisja ocenia, wraz z oceną przewidzianą w art. 29 ust. 5 rozporządzenia (UE) 2018/1999:
 - a) zbiorowe postępy dokonane przez wszystkie państwa członkowskie na drodze do realizacji celu neutralności klimatycznej określonego w art. 2 ust. 1 [...];
 - b) zbiorowe postępy dokonane przez wszystkie państwa członkowskie w zakresie przystosowania się do zmiany klimatu, o których mowa w art. 4.

Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wnioski z tej oceny, wraz ze sprawozdaniem na temat stanu unii energetycznej opracowanym w danym roku kalendarzowym zgodnie z art. 35 rozporządzenia (UE) 2018/1999.

2. Do dnia 30 września 2023 r. i od tej daty co pięć lat Komisja dokonuje przeglądu:
 - a) spójności środków unijnych z celem neutralności klimatycznej określonym w art. 2 ust. 1 [...];
 - b) spójności środków unijnych z zapewnianiem postępów w zakresie przystosowania się do zmiany klimatu, o których mowa w art. 4.
3. Jeżeli na podstawie oceny, o której mowa w ust. 1 i 2 Komisja stwierdza, że środki unijne są niespójne z celem neutralności klimatycznej określonym w art. 2 ust. 1 lub niespójne z zapewnianiem postępów w zakresie przystosowania się do zmiany klimatu, o których mowa w art. 4, lub że postępy na drodze do osiągnięcia celu neutralności klimatycznej lub postępy w zakresie przystosowania się do zmiany klimatu, o których mowa w art. 4, są niewystarczające, wprowadza niezbędne środki zgodnie z Traktatami [...].
4. Przed przyjęciem jakichkolwiek projektów środków lub wniosków ustawodawczych Komisja ocenia je w świetle celu neutralności klimatycznej określonego w art. 2 ust. 1 [...], oraz włącza tę analizę do wszelkich ocen skutków towarzyszących tym środkom lub wnioskom ustawodawczym i podaje wyniki tej oceny do wiadomości publicznej w chwili przyjęcia. Komisja ocenia również, czy dany projekt środka lub wniosek ustawodawczy jest spójny z dążeniem do zapewnienia postępów w zakresie przystosowania się do zmiany klimatu, o których mowa w art. 4.

Artykuł 6

Ocena środków krajowych

1. Do dnia 30 września 2023 r. i od tej daty co pięć lat Komisja ocenia:
 - a) spójność zidentyfikowanych środków krajowych, na podstawie krajowych planów w zakresie energii i klimatu lub dwuletnich sprawozdań z postępów przedłożonych zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2018/1999, odpowiednich do osiągnięcia celu neutralności klimatycznej określonego w art. 2 ust. 1 [...];

- b) spójność odpowiednich środków krajowych z zapewnianiem postępów w zakresie przystosowania się do zmiany klimatu, o których mowa w art. 4., z uwzględnieniem krajowych strategii przystosowawczych, o których mowa w art. 4 ust. 2.

Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wnioski z tej oceny, wraz ze sprawozdaniem na temat stanu unii energetycznej opracowanym w danym roku kalendarzowym zgodnie z art. 35 rozporządzenia (UE) 2018/1999.

2. Jeżeli Komisja stwierdza, z należyтым uwzględnieniem zbiorowych postępów ocenionych zgodnie z art. 5 ust. 1, że środki przyjęte przez państwo członkowskie są niespójne z celem [...], lub niespójne z zapewnianiem postępów w zakresie przystosowania się do zmiany klimatu, o których mowa w art. 4, może wydać zalecenia dla tego państwa członkowskiego. Komisja podaje te zalecenia do wiadomości publicznej.
3. Jeżeli zgodnie z ust. 2 wydane zostanie zalecenie, zastosowanie mają następujące zasady:
- a) dane państwo członkowskie należycie uwzględni zalecenie, w duchu solidarności między państwami członkowskimi a Unią oraz między samymi państwami członkowskimi;
 - b) zainteresowane państwo członkowskie w swoim pierwszym sprawozdaniu z postępów przedłożonym zgodnie z art. 17 rozporządzenia (UE) 2018/1999 w roku następującym po roku wydania zalecenia podaje, w jaki sposób należycie uwzględniło to zalecenie. Jeżeli dane państwo członkowskie postanowi nie brać pod uwagę zalecenia w całości lub w znacznej części, przedstawia Komisji uzasadnienie tej decyzji;
 - c) zalecenia powinny uzupełniać się z najbardziej aktualnymi zaleceniami dla poszczególnych krajów wydawanymi w ramach europejskiego semestru.

Wspólne przepisy dotyczące oceny Komisji

- 2. Pierwszej i drugiej oceny, o których mowa w art. 5 i 6, Komisja dokonuje na podstawie orientacyjnej, liniowej trajektorii określającej ścieżkę redukcji emisji netto na poziomie Unii, która łączy unijny cel klimatyczny na 2030 r., o którym mowa w art. 3 ust. 1, unijny cel w zakresie klimatu na 2040 r., gdy zostanie przyjęty, oraz cel neutralności klimatycznej, określony w art. 2 ust. 1.
- 1. Komisja dokonuje wszelkich kolejnych ocen na podstawie orientacyjnej, liniowej trajektorii łączącej unijny cel klimatyczny na rok 2040, gdy zostanie przyjęty, z celem dotyczącym neutralności klimatycznej określonym w art. 2 ust. 1.
1. Oprócz środków krajowych, o których mowa w art. 6 ust. 1 lit. a), Komisja opiera swoją ocenę, o której mowa w art. 5 i 6, na co najmniej:
- a) informacjach przedłożonych i zgłoszonych zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2018/1999;
 - b) sprawozdaniach Europejskiej Agencji Środowiska (EEA) i działającego w ramach Komisji Wspólnego Centrum Badawczego (JRC);
 - c) statystykach i danych europejskich, w tym danych uzyskiwanych w ramach unijnego programu obserwacji i monitorowania Ziemi Copernicus i danych na temat zgłoszonych i prognozowanych strat wynikających z niekorzystnych skutków klimatycznych, o ile dane te są dostępne; oraz
 - d) najlepszych dostępnych dowodach naukowych, w tym najnowszych sprawozdaniach IPCC, IPBES i sprawozdaniach innych organizacji [...] międzynarodowych; oraz
 - e) wszelkich dodatkowych informacjach na temat zrównoważonych środowiskowo inwestycji Unii i państw członkowskich, w tym w miarę możliwości, inwestycji spójnych z rozporządzeniem (UE) 2020/852 [rozporządzenie w sprawie systematyki].

2. EEA pomaga Komisji w przygotowaniu oceny, o której mowa w art. 5 i 6, zgodnie ze swoim rocznym programem prac.

Artykuł 8

Udział społeczeństwa

Komisja współpracuje ze wszystkimi grupami społecznymi, aby umożliwić im podejmowanie działań na rzecz sprawiedliwej i uczciwej społecznie transformacji w kierunku społeczeństwa neutralnego dla klimatu i odpornego na zmianę klimatu oraz aby wzmocnić ich pozycję w tym zakresie. Komisja ułatwia inkluzywne i dostępne na wszystkich poziomach – w tym na poziomie krajowym, regionalnym i lokalnym, oraz z udziałem partnerów społecznych, środowiska biznesu, obywateli i społeczeństwa obywatelskiego – proces zmierzający do wymiany najlepszych praktyk i określenia działań w celu przyczyniania się do osiągnięcia celów niniejszego rozporządzenia. Poza tym Komisja może również korzystać z wielopoziomowych dialogów w dziedzinie klimatu i energii ustanowionych przez państwa członkowskie zgodnie z art. 11 rozporządzenia (UE) 2018/1999.

Artykuł 9

[...] (*artykuł usunięty*)

Artykuł 9a

Przegląd

W terminie sześciu miesięcy od każdego globalnego przeglądu przeprowadzanego na mocy porozumienia paryskiego Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, obok określonych w art. 5 i 6 wniosków z ocen, sprawozdanie na temat funkcjonowania niniejszego rozporządzenia, z uwzględnieniem potrzeby zapewnienia postępów w zakresie osiągnięcia celu neutralności klimatycznej, o którym mowa w art. 2 ust. 1, i potrzeby zapewnienia spójności z postęпами w zakresie przystosowania się do zmiany klimatu, o których mowa w art. 4. Komisja może przedstawiać wnioski Parlamentowi Europejskiemu i Radzie w celu zmiany, w stosownych przypadkach, niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 10

Zmiany w rozporządzeniu (UE) 2018/1999

W rozporządzeniu (UE) 2018/1999 wprowadza się następujące zmiany:

(1) art. 1 ust. 1 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) wdrożenie strategii i środków służących realizacji unijnego celu neutralności klimatycznej określonego w art. 2 rozporządzenia .../... [Prawo o klimacie], służących realizacji założeń i osiągnięciu celów unii energetycznej, a w pierwszym okresie dziesięcioletnim od 2021 r. do 2030 r. – zwłaszcza osiągnięciu celów Unii na 2030 r. w dziedzinie energii i klimatu;”;

(2) art. 2 pkt 7 otrzymuje brzmienie:

„7) «prognozy» oznaczają przewidywania dotyczące antropogenicznych emisji gazów cieplarnianych przez źródła oraz usuwania ich przez pochłaniacze lub zmian w systemie energetycznym, w tym co najmniej oszacowania ilościowe dla następujących bezpośrednio po roku sprawozdawczym kolejnych sześciu lat kończących się cyfrą 0 lub 5;”;

(3) art. 3 ust. 2 lit. f) otrzymuje brzmienie:

„f) ocena wpływu planowanych polityk i środków na realizację założeń, o których mowa w lit. b), w tym ich spójności z unijnym celem neutralności klimatycznej określonym w art. 2 rozporządzenia .../... [Prawo o klimacie], z określonymi w Porozumieniu paryskim długoterminowymi założeniami dotyczącymi redukcji emisji gazów cieplarnianych i z długoterminowymi strategiami, o których mowa w art. 15;”;

(4) w art. 8 ust. 2 dodaje się lit. e) w brzmieniu:

„e) sposobu, w jaki istniejące polityki i środki oraz planowane polityki i środki przyczyniają się do osiągnięcia unijnego celu neutralności klimatycznej określonego w art. 2 rozporządzenia .../... [Prawo o klimacie].”;

(5) art. 11 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 11

Wielopoziomowy dialog w dziedzinie klimatu i energii

Każde państwo członkowskie zgodnie z przepisami krajowymi organizuje wielopoziomowy dialog w dziedzinie klimatu i energii, w którym mogą aktywnie uczestniczyć samorzady lokalne, organizacje społeczne, przedsiębiorcy, inwestorzy i inne odpowiednie zainteresowane strony oraz ogół społeczeństwa, by omawiać osiągnięcie unijnego celu neutralności klimatycznej określonego w art. 2 rozporządzenia .../... [Prawo o klimacie] oraz poszczególne scenariusze polityki energetyczno-klimatycznej, w tym w perspektywie długoterminowej, oraz dokonywać przeglądu postępów, chyba że to państwo członkowskie ma już strukturę służącą temu samemu celowi. Taki dialog może służyć omówieniu zintegrowanych krajowych planów w dziedzinie energii i klimatu.”;

(6) art. 15 ust. 3 lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) osiągnięcia długoterminowej redukcji emisji gazów cieplarnianych oraz poprawy pochłaniania emisji przez pochłaniacze we wszystkich sektorach zgodnie z unijnym celem neutralności klimatycznej określonym w art. 2 rozporządzenia .../... [Prawo o klimacie], by – w świetle ustaleń Międzyrządowego Zespołu ds. Zmian Klimatu (IPCC) dotyczących koniecznych redukcji emisji i poprawy pochłaniania przez pochłaniacze – w sposób racjonalny pod względem kosztów zmniejszyć emisję gazów cieplarnianych w Unii oraz poprawić pochłanianie emisji przez pochłaniacze w dążeniu do osiągnięcia celów Porozumienia paryskiego dotyczących temperatury, tak aby osiągnąć w Unii równowagę między antropogenicznymi emisjami gazów cieplarnianych przez źródła a ich pochłanianiem przez pochłaniacze [...], a w stosownym przypadku osiągnąć następnie ujemny bilans emisji;”;

(7) w załączniku I (część 1) wprowadza się następujące zmiany:

a) w sekcji A w pkt 3.1.1 ppkt (i) otrzymuje brzmienie:

„(i) Polityki i środki służące do osiągnięcia celu określonego zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2018/842, jak wskazano w pkt 2.1.1, oraz polityki i środki mające na celu spełnienie wymogów określonych w rozporządzeniu (UE) 2018/841, obejmujące wszystkie najważniejsze sektory wysokoemisyjne oraz sektory związane ze zwiększaniem pochłaniania, z perspektywą osiągnięcia celu neutralności klimatycznej określonego w art. 2 rozporządzenia .../... [Prawo o klimacie]”;

b) w sekcji B dodaje się pkt 5.5 w brzmieniu:

„5.5. e) Wkład planowanych polityk i środków na rzecz osiągnięcia unijnego celu neutralności klimatycznej określonego w art. 2 rozporządzenia .../... [Prawo o klimacie]”;

(7a) art. 45 otrzymuje brzmienie:

W ciągu sześciu miesięcy od każdego globalnego przeglądu uzgodnionego na mocy art. 14 Porozumienia paryskiego Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące funkcjonowania niniejszego rozporządzenia, jego wkładu w zarządzanie unią energetyczną, wkładu w realizację długoterminowych celów Porozumienia paryskiego, postępów w osiąganiu celów dotyczących klimatu i energii na 2030 r. oraz unijnego celu neutralności klimatycznej określonego w art. 2 ust. 1 rozporządzenia .../... [Prawo o klimacie], dodatkowych założeń unii energetycznej oraz zgodności przepisów niniejszego rozporządzenia dotyczących planowania, sprawozdawczości i monitorowania z innymi przepisami unijnymi lub decyzjami dotyczącymi UNFCCC i Porozumienia paryskiego. W stosownych przypadkach Komisja może dołączyć do sprawozdań wnioski ustawodawcze.

(8) w załączniku VI lit. c) pkt (viii) otrzymuje brzmienie:

„(viii) ocenę wkładu polityki lub środka w realizację unijnego celu neutralności klimatycznej określonego w art. 2 rozporządzenia .../... [Prawo o klimacie] oraz w realizację strategii długoterminowej, o której mowa w art. 15;”.

Artykuł 11

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący
